

DAT BOOZE HARTJE

DOOR

LENI VAN HUIZEN

G.F. CALLENBACH · NUKERK ·

DAT BOOZE HARTJE

DOOR

LENI VAN HUIZEN

G.F. CALLENBACH • NUKERK •

I.

IN 'T SCHEMERUURTJE.

Buiten begon het al een beetje donker te worden. Maar in de kamer was 't echt gezellig. Bij het vuur zat Moeder met Marietje en Tini. Marietje,

ofschoon al zes jaar oud en op de groote school, kwam altijd nog op Moeders schoot. Dat vond ze zoo heerlijk. En Tini, op een voetenbankje gezeten, leunde tegen Moeders knie. Bijna iederen avond schemerden

ze zoo een poosje, en alle drie hielden ze van dat uurtje tusschen licht en donker. Nu eens vertelde Moeder, dan weer babbelden ze over alles wat er dien dag gebeurd was.

Dezen avond zongen ze :

Klein ventje zal gaan slapen,
In 't bedje wit en zacht,
Ons ventjen is aan 't gapen,
En Moedertje, die lacht,
Suja, slapedoe,
Suja, slapedoe,
Zie de oogjes vallen toe!

Marietje deed erg haar best. Ze had dat versje pas op school geleerd en dat „suja slapedoe” was zoo moeilijk om te zingen. Gelukkig dat Moeder en Tini het al kenden, nu konden die haar helpen. Juffrouw Jansen had het Tini vroeger in de eerste klas ook geleerd en Tini had het toen thuis Moeder voorgezongen. Nú was het Marietjes lievelingsversje.

„Nog eens, Moeder,” bedelde ze, toen het uit was.

„Hé, nee, nou wat anders,” zei Tini.

„Eerst mag Tini er eentje zeggen. En dan doen we „Klein Ventje” nog eens,” stelde Moeder beiden tevree.

Even later genoot Marietje weer van háár versje;

„suja slapedoe, zie de oogjes vallen toe,” eindigde ze met een zucht van genoegen.

„Zou je nog wel graag zoo'n klein broertje willen hebben?” vroeg Moeder.

„Ja, graag,” antwoordde Marietje. „Net als Tona van Buren haar broertje. Dat is toch zoo'n schat. Hij komt haar altijd uit school halen met zijn moeder. En als hij haar ziet, dan gaat hij zoo kraaien. De juffrouw heeft hem eens mee in de klas genomen. Toen riep hij almaar: da, da. Hij kreeg een tekstkaart van de juffrouw, maar die scheurde hij dadelijk stuk.”

Moeder lachte.

„Daarvoor was hij ook nog wel wat klein,” zei ze. „Maar Tona's broertje is anders al een heele baas. Zoo lief als dát kereltje is zoo'n klein kindje nog niet. Maar zoo wórdt het wel langzamerhand.”

„Jantje van Buren is ook wel eens stóut,” kwam Tini er tusschen. „Jo vindt hem lang niet altijd leuk.”

„Nou, maar Tona wel,” zei Marietje met vuur. „En ik zou ook graag een broertje hebben.”

„Ja natuurlijk,” antwoordde Tini een beetje vinnig. „Omdat Tona de oudste niet is. Zij behoeft er niet voor te zorgen. Laatst mocht Jo toch ook niet mee naar de duinen met de klas, omdat haar moeder hoofdpijn had en zij op Jantje moest passen.”

„Ja,” zei Moeder ernstig, „verschrikkelijk, hè Tini?

Eén middag voor je broertje thuis moeten blijven en denken: Nou help ik die zieke Moeder. En jullie hadt het toen zoo erg gezellig, nietwaar?"

Tini kleurde. Ze wist wel wat Moeder meende. Ze hadden 't eigenlijk echt saai gehad dien middag. Er was aldoor ruzie geweest, en veel vroeger dan ze eerst van plan waren, kwamen ze thuis.

„Kom," zei Moeder, „jullie moet naar bed. Verlang jij maar naar een klein broertje, hoor Mizeeke. En ik denk wel, dat Tini ook erg in haar schik zou zijn als we hier nog eens zoo'n klein speelpopje kregen, en ook wel eens iets voor hem zou willen opofferen, is 't niet?"

„Ja, Moeder," antwoordde deze zacht. Toen pakte ze Moeder en gaf haar een stijven zoen. Ze had nu wel spijt over wat ze gezegd had.

„Ga je mee?" vroeg ze Marietje, om vast haar goeden wil te toonen. „Dan zal ik je helpen met je jurk. Komt u ons toedekken, Moeder?"

„Natuurlijk," beloofde Moeder. „'k Moet even theewater opzetten, want Vader zal zóó thuiskomen."

Nadat ze eerbiedig haar avondgebedje opgezegd hadden, kropen ze naast elkaar in 't groote ledikant, Moeder stopte ze lekker in, en al heel gauw sliepen ze rustig.

II.

VACANTIEPLANNEN.

„Zeg, ga je nog even mee?” vroeg Jo van Buren den volgenden dag, toen ze uit school kwamen, aan Tini. „k Moet een boodschap doen voor thuis.”

„Nee hoor,” antwoordde Tini. „Mijn grootmoeder is vandaag bij ons. 'k Ga dadelijk naar huis als Marietjes klas uit is. O, daar komt ze al, geloof ik. Dag!” Meteen liep ze op Marietje toe.

„Gauw zeg, Oma is er. En Moeder heeft gezegd, dat Oma ons wat vertellen moet. 'k Ben toch zoo benieuwd.”

„O ja,” zei Marietje blij. „En Oma zal ook wel wat voor ons meegebracht hebben. Laten we maar gauw gaan.”

Stevig stapten ze door. Ja hoor, daar zat Oma voor 't raam. „Dag, dag,” wuifden ze al van den overkant. Oma groette lachend terug.

„Zoo, wildzangen,” zei ze, toen ze de kamer binnenholden. „Nogal goed opgepast op school?”

„Ik heb een 10 gehad voor mijn sommen,” vertelde Marietje trotsch.

„'t Zijn me ook sommen,” merkte Tini geringschattend op.

„Niks aan!”

„Wel waar,” verdedigde Marietje zich. „De jufvrouw zei zelf, dat ze moeilijk waren.”

„Och, kind, 't zijn sommen van niks!”

„Tini,” waarschuwde Moeder, die ook in de kamer was.

En Oma suste: „Voor jou zijn ze wel lastig, hè Puck? Tini vond ze in de eerste klas ook maar niet moeilijk!”

Tini keek een beetje verongelijkt. Er werd ook altijd zoo'n drukte gemaakt om dat kind, vond ze. Kijk ze nu weer eens bij Oma staan. Toch schoof ze zelf ook wat dichterbij, toen ze zag, dat Oma's tasch opening. Wat zou er wel uitkomen? Zeker weer voor Marietje 't meest, dacht ze nog even.

Allebei kregen ze een pakje in mooi wit vloeipapier. Tini bedankte nog wat stug. Maar haar gezicht klaarde heelemaal op, toen ze het mooie poppenmanteltje zag, dat Oma voor haar gebreid had. En een mutsje was er zoowaar ook bij. Opgetogen omhelsde ze Oma. „Dank u wel, wat is dat prachtig.”

Toen keek ze naar Marietje. Die had een donkerblauwe cape voor haar pop. Maar het manteltje en mutsje was veel mooier. Allebei haalden ze nu vlug hun poppenkinderen en pasten de kleertjes.

Toen ze gegeten hadden klommen Tini en Marietje ieder op een leuning van Vaders stoel. Vader stoeide 's middags wel eens met ze, maar vanmiddag was

hij een beetje lui. Daarom zei hij, om ze kwijt te raken, maar gauw:

„t Verwondert me toch zoo, dat die kinderen nu heelemaal niet nieuwsgierig zijn, Oma.”

Dat hielp. In een wip waren ze bij Vader weg en stonden aan Oma's knie. Dat was waar ook, Oma moest nog wat vertellen.

„Toe, zeg u het nu, Oma. Is 't iets prettigs?”

„k Hoop tenminste, dat jullie het prettig zult vinden,” antwoordde Oma. „Jullie moogt de geheele Pinkstervacantie bij ons komen logeeren.”

„Allemaal?” vroeg Marietje, „Vader en Moeder en wij?”

Marietje had ze graag allen bij zich, Moeder vooral. Omdat ze de jongste was, gebeurde het ook niet dikwijls dat ze zonder haar ouders uitging.

„Nee,” zei Oma. „Dat zou moeilijk gaan. Vader heeft geen vacantie en kan toch niet zoolang alleen zijn. Dus moet Moeder ook wel thuis blijven. Maar jullie beidjes komt als twee deftige dames alleen bij ons logeeren.”

Tini vond 't wel leuk. Heel de vacantie bij Opa en Oma, Oom Jan en Tante Bets. Want die vier woonden allen bij elkaar. Ze waren toch wel dikwijls bij Oma, want het was maar een half uurtje trammen naar Vlissingen, waar Oma woonde. Maar nu echt logeeren, de geheele vacantie! Fijn! Doch Marietje was maar half tevreden. Waarom kon Moeder nu niet mee? Dan was het toch veel prettiger.

Maar al gauw begon ook zij de logeerpartij wat aardiger te vinden. Oma vertelde zoo gezellig van allerlei leuke plannetjes. En toen ze 's avonds met Vader Oma naar de tram brachten, riep ook Marietje vroolijk:

„Dag Oma! Tot de vacantie, hé.”

III.

BIJ OMA.

„Hé Tante, ik weet heelemaal niet, wat ik spelen moet,” zeurde Marietje. Tini en zij waren nu al vier dagen bij de grootouders gelogeed. Moeder was eerst wel bang geweest, dat Marietje naar huis zou verlangen, maar gelukkig ging 't goed. De zusjes hadden het dan ook erg prettig. Tante Bets werkte heel weinig en ging 's middags veel met de kinderen uit. Ze waren al naar de duinen geweest en naar den speeltuin. En gisteren een geheelen dag met Oom Jan's vrachtauto mee. Dat wilde Tini zoo erg graag. Maar Marietje had eerst geen zin.

„Als Tante Bets niet meegaat, doe ik 't ook niet,” had ze aldoor gezegd.

„Dat kan immers niet. Jij zit altijd zoo te zeuren,” bromde Tini.

Zij was bang, dat Oom Jan weg zou rijden zonder haar. Als Marietje niet wilde, kon zij ook niet gaan. Want zij had Moeder moeten beloven voor Marietje te zorgen en haar niet alleen te laten. Daar was Tante Bets bij, die wist het dus.

„Toe, ga nou maar mee, Marie,” drong ze nog eens aan.

„Als Tante meegaat,” bleef Marietje volhouden. En toen zei die goeierd van een Tante Bets opeens: „Wacht even, Jan. 'k Ga mee. Maak maar een plaatsje voor me vrij.” En ze was naar boven gehold om zich te verkleeden. Wat een pret was dat. Want er was zoo weinig ruimte vóór in de auto, dat Tante er bijna niet in kon. Oma en Opa kwamen bij de deur om 't clubje te zien wegrijden.

Den geheelen dag had Tante Bets grapjes gemaakt. „'k Ben echt moe van 't lachen,” vertelde Tini Oma, toen ze 's avonds thuis kwamen.

Maar nu had Tante Bets het vandaag erg druk. Vooral omdat Oma zich niet prettig gevoelde en een beetje was gaan liggen. Eigenlijk kon Tante Marietje nu niet goed bij zich hebben.

„Waar is Tini?” vroeg ze. „Die wil wel met je spelen.”

„'k Weet niet. Ze had een boek en dan speelt ze toch niet met me,” meende Marietje.

„Wel ja. Ze zal wel in den tuin zijn. Roep maar eens,” antwoordde Tante.

Marietje sukkelde den tuin in. Maar even later was ze weer terug.

„Ze is nergens. 'k Wou, dat Moeder maar hier was,” klaagde ze.

O wee, dacht Tante. Maar ze zei alleen: „Kom mee, Puck, dan zullen we samen even zoeken.”

Doch Tini was nergens te zien en kwam ook op Tante's roepen niet te voorschijn.

Tante zuchtte even. Dat zoo'n groot meisje zich nu niet eens even met haar zusje kon bezighouden.

Tot Marietje zei ze: „Dan zullen wij maar samen spelen, hé!”

Die zette groote oogen op. Tante had het immers zoo druk!

„k Meen het, hoor,” verzekerde Tante lachend. „k Moet een heeleboel kindertjes uitkleeden en jij mag ze wasschen.”

„Dat kan niet,” meende Marietje.

„Jawel,” zei Tante. „t Moet natuurlijk in de keuken gebeuren. Kom maar mee. Kijk die een neus hebben,” vervolgde ze, een grooten aardappel uit den bak nemend. „Hier, Jan Grootneus, je jas uit. Pak aan, Marietje. Dompel hem maar flink in. En nu deze. Dat is Kraaloog. Hij gaat ook zwemmen, al is hij bang van water. Nou komt Arie Bult. Zoo'n aardappeljongetje mag wel een scheldnaam hebben. Ook maar in 't bad, Marie. Help me eens namen bedenken, kind, k kan al die rondkopjes niet uit elkaar houden.”

Marietje kreeg er plezier in. „Kijk eens, Tante, die heeft twee armen. En dat is net zoo'n tuimelpop.”

„Mooi,” zei Tante. En ze dacht: Gelukkig is Marietje haar verlangen naar moeder weer vergeten. Maar ze vond 't toch niet aardig, dat Tini zich zoo weinig om haar zusje bekommerde.

IV.

EEN PRETTIG BERICHT.

„Dag Vader, dag Vader!” riepen Tini en Marietje tegelijk. Ze stonden juist samen voor 't raam en zagen Vader aankomen. Gauw holden ze naar de voordeur om Vader open te doen.

„Dag mijn schatten,” zeide Vader lachend, terwijl hij zich bukte om de meisjes te kussen. „k Heb groot nieuws voor jullie. Je hebt vannacht een broertje gekregen.”

„Fijn,” vond Marietje. Toen riep ze hard de gang in:

„Oma, Oma, we hebben een broertje.”

Oma kwam vlug aanloopen.

„Alles goed?” vroeg ze aan Vader.

„Ja gelukkig,” zei die, zijn jas en hoed aan den kapstok hangend. „'t Is een flinke jongen.”

„Vader, wanneer mogen we 't zien?” vroeg Tini.

„Mogen we nu met u mee naar huis?”

„Hoor me nou zulke rakkers,” deed Oma. „Heb jullie 't hier soms niet prettig?”

Tini keek een beetje beschaamd. „Ja, Oma, maar 'k wou zoo graag 't broertje zien.”

„k Begrijp 't wel, hoor,” lachte Oma. „Maar dat zal nog wel niet zoo goed gaan, wel Vader, zulke druktemakers. Wat vond Moeder?”

Ze waren al pratend de kamer ingegaan. Vader ging zitten en trok de meisjes allebei op zijn knie. Tini zoowaar ook.

„Moeder verlangt erg naar haar groote dochters,” zei hij. „Ik moest jullie een heeleboel zoenen voor haar geven. Maar 't moet de eerste dagen in huis nog een beetje stil zijn voor 't kleine ventje. Dinsdag hebben jullie weer school. Moeder dacht, als jullie nu Maandagmiddag vroeg naar huis kwaamt, dan hebben jullie nog tijd genoeg om 't broertje te bekijken. 't Is nu Donderdag, zou jullie 't nog zoo lang uit kunnen houden?”

„'t Is wel vreeselijk lang,” vond Tini.

„Hoe ziet het broertje er uit, Vader en hoe heet hij?” vroeg Marietje.

Vader keek eens naar Oma.

„Hij heet Herman,” begon hij, „jullie zult hem wel heel klein vinden. Hij heeft nog heelemaal geen tandjes en nog maar een beetje haar op zijn hoofd. En dan heeft hij heel kleine vingertjes en teentjes.”

„Huult hij veel?” vroeg Tini.

„Af en toe,” zei Vader. „O jongens, nu zou ik heelemaal vergeten, dat ik nog wat voor jullie meegebracht heb. Als jullie voorzichtig doet, want 't kan breken, mag jullie 't uit mijn jaszakken halen.”

Of ze daar gauw bij waren. Fijn. Voor ieder twee paascheieren, een chocolade en een gekleurd.

„Net, toen ze vaders jaszakken leeg haalden, kwam Oom Jan uit den tuin de gang in.

„Gaan jullie mee?” vroeg hij, „ik moet nog even met de auto weg.”

„O, dol,” riep Tini, „ver?”

„Over een uurtje ben je terug,” zei Oom. „Maak jullie vlug klaar, want ik kan niet lang wachten.” En weg was hij weer.

„Gauw, Marietje,” drong Tini.

„'k Heb niks geen zin,” zei die. „'k Blijf liever bij Vader.”

„Hè, waarom nou? Vader moet toch zóó weer weg.”

Dat was waar, Vader, die in de gang was komen kijken waarover de meisjes het zoo druk hadden, vond ook, dat Marietje mee moest gaan. Zelf bracht hij de kinderen nog even door den tuin naar het pakhuis, dat aan den achterkant van het huis lag. Daar reed Oom Jan de auto al naar buiten. Vader bleef nog even om ze te zien weggrijden en ging toen terug om afscheid te nemen van Oma. Ze spraken nog af, dat Tante Bets Maandagmiddag de kinderen thuis zou brengen.

V.

HET KLEINE BROERTJE.

Tini en Marietje stonden bij Moeders bed. Moeder had broer in haar armen. De meisjes konden maar niet uitgekeken komen.

Die snoezige lieve oortjes, die peuterige vingertjes, die aardige roze voetjes. Heel voorzichtig mochten ze hem ieder een zoen-tje geven en heel eventjes vasthouden. Tini wilde hem wel graag zien lachen, maar dat ging nog niet.

„Daar is hij nog te klein voor,” vond Moeder. „Maar dat komt wel. Vindt jullie hem niet een schat?”

„Ja,” zei Marietje. „Moet hij in dat wiegje

slapen?” En toen, omdat haar dat ineens inviel: „Tante Bets blijft bij ons slapen, hè Moeder. Altijd?”

„Nee,” lachte Moeder, „altijd niet. Maar wel een poosje. Er was hier een juffrouw, die voor Moeder en broertje zorgde. Maar die moest naar een ander klein kindje. Daarom blijft Tante Bets nu hier tot Moeder weer beter is. Gaan jullie nu nog maar een poosje spelen, dan kan broertje nog wat slapen.”

's Avonds ging Marietje eerder naar bed dan Tini. Ze vond het heerlijk, omdat ze in 't groote bed mocht naast Moeder. Ze lag heel dicht bij 't wiegje, waarin kleine Herman sliep. Vader was van avond uit. Tini bleef Tante Bets nog een poosje gezelschap houden. Zij genoot ook. Ze las.

Tante zette een kopje thee voor haar neer. Juist sloeg Tini met een zucht van genoeg 't boek dicht. 't Was uit.

„Mooi geweest?” vroeg Tante.

„Nou,” zei Tini opgetogen. „Van een zigeunerkind.” „Hè, 'k houd toch zoo dol van lezen,” liet ze er op volgen.

„Ja,” zei Tante. „Ik ook. En dat is heel gelukkig, je kunt er echt van genieten en er veel door leeren. Maar, lieve kind, je moet toch oppassen, dat 't boek je niet de baas wordt. Daar ben ik wel een beetje bang voor.”

Tini keek vreemd op.

„Kijk eens,” vervolgde Tante, „'k kan me best begrijpen als je op een prettig plekje in den tuin zit te

lezen, is 't niet leuk als je zusje je komt zoeken. En als je dan alleen aan je eigen plezier denkt, geef je geen antwoord en laat ze roepen."

Tini kleurde. Tante had haar dus wel gezien dien morgen in den tuin.

"Weet je, waarom ik je dat nu nog eens zeg?" ging Tante voort. "Moeder krijgt het natuurlijk met 't kleine broertje heel wat drukker dan vroeger. Ze zal zoo af en toe haar grootste meisje wel eens noodig hebben. 'k Geloof niet, dat het zoo erg plezierig voor haar is, als die dan een boos gezicht zet, of nog erger, stilletjes wegblijft."

Tini gaf geen antwoord. Ze schaamde zich wel erg.

"Nou?" vroeg Tante.

"'k Zal mijn best doen," beloofde ze zachtjes.

"Mooi," zei Tante. "Maar dan ook om kracht bidden. Anders helpt 't nog niet."

Een poosje later lag Tini in bed te denken, dat Tante toch eigenlijk zoo heel lief was. Ze wist al lang, dat ze zich toen achter de struiken verstopt had. En ze had er nooit iets van gezegd. Alleen nu voor Moeder.

Met het voornemen heel erg haar best te doen, sliep Tini dien avond in.

VI.

DAT BOOZE HARTJE.

't Was een paar maanden later. Moeder was al lang weer beter en deed haar werk zelf. Tante Bets was al een heel tijdje geleden naar Oma en Opa teruggegaan.

Op een Woensdagmorgen kwamen Tini en Marietje uit school. Tini had een nieuw boek en ging er dadelijk in lezen. Marietje begon haar knickers te tellen. Dat was een prettig werkje. Op straat, voor en na schooltijd, speelden alle kinderen er mee, jongens en meisjes. Marietje had er vandaag veel gewonnen. En gisteren had ze ook nog een cent gehad van Oom Jan, die even bij hen geweest was. Daarvoor had ze ook knickers gekocht, zoodat het knikkerzakje nu fijn vol was. Wel meer dan honderd had ze er, dacht Marietje. Ze zat plat op den grond en had den zak onderstboven gekeerd. Gezellig graaide ze met haar vingertjes in de kleurige ballen, roode, gele, groene, bruine, wat een kleuren.

„Toe, ga eens een beetje opzij,” klonk het opeens onvriendelijk van Tini. Meteen kreeg Marietje een flinken duw, zoodat er knickers wegrollden.

„Vervelende meid,” schold zus.

Vlug pakte ze de tippen van haar schort te zamen

en grabbelde de weggerolde knikkers weer bij elkaar.

„Vervelende meid, waarom geef je mij zoo'n stomp?”

„Waarom zit jij daar in den weg?” bitste het oudste zusje terug.

„Je kunt er best omheen loopen,” meende Marietje.

„Ja, 'k zal voor jou omloopen,” zei Tini nijdig.

„Tini,” klonk een waarschuwende stem uit de keuken, „kom eens even hier.”

Tini kreeg een kleur en ging langzaam, nog in zichzelf mopperend, naar Moeder toe.

„Tini, kun je me nu niet eens een keertje een beetje aardiger en vriendelijker helpen?” vroeg Moeder. „Kind, je doet me toch zoo'n verdriet met zóó te zijn.”

Tini zei niets en keek naar de neuzen van haar schoenen.

„Nu?” vroeg Moeder. En 't was net of ze met dat ééne woordje wilde zeggen: Kom, wees nu lief en flink en gehoorzaam. Overwin nu dat booze humeurtje. Maar zoover was Tini nog niet.

„Waarom kon Marietje dan niet een beetje op zij gaan? Als ze daar blijft zitten, moet ik telkens om de tafel heen loopen,” zei ze op verongelijkten toon.

„Dat doet ze wel als je het haar vraagt. Maar Tini was boos, omdat ze het mooie boek moest wegleggen. En toen kreeg zus een duw en werd afgesnauwd, nietwaar?”

Tini kreeg een kleur. Moe wist het wel goed.

Toch moest ze nog tegenpruttelen.

„Marie schold toch ook,” hield ze vol.

Moe keek bedroefd. En ook een beetje boos. Streng zei ze: „Ga maar heen. Dek netjes de tafel en pas op, dat ik je niet weer hoor ruzie maken.”

Meteen liep ze de huiskamer binnen, pakte Zus met de schort vol knikkers handig op en zette ze bij den schoorsteen neer.

„Zoo, ukke-puk, en geen booze woordjes meer, hoor.”

Marietje keek Moeder even blij vertrouwend aan. Die liep al weer weg de keuken in. 't Was altijd druk even vóór het middageten. Dan moest er nog van alles beredderd worden. En dan die kinderen. Moeder, die straks nog een versje neuriede, keek nu bedroefd. Tini kon zoo koppig volhouden. Ze was nu aan 't tafel dekken, ja, maar o zoo langzaam. Of ze zeggen wilde: Ziet u 't wel?

Straks zou ze er natuurlijk weer spijt van hebben.

„Maak wat voort, kind,” zei Moeder, binnenkomend om een lepel uit het buffet te krijgen. „Vader komt zóó thuis.” Even keek ze in de wieg, waarin klein broertje sliep. Hij had het zoo benauwd op 't borstje, daarom moest er bij gestoomd worden. Op 't kleine tafeltje vlak bij de wieg stond het spiritusstel. Uit 't koperen keteltje pufften onophoudelijk de wasemwolkjes. 't Hielp toch wel, dat stoomen, dacht Moeder blij.

't Ventje sliep zoo rustig. Toen haastte ze zich weer naar de keuken. De deur sloot ze achter zich toe. Er hing zoo'n etenslucht in de keuken en in de gang.

Tini was ondertusschen aan 't dekken. Moeder's vermaning, wat voort te maken, had de booze bui nog een beetje doen toenemen. Nu moest 't nog gauw ook. Nu, goed dan, ze zou 't vlug doen.

Ondanks haar treuzelen was de tafel toch leeg gekomen en 't pluchen tafelkleed er af. Nu schoof ze

met nijdig gebaar de buffetla open, kreeg het witte tafellaken en gooide ruw de la weer toe. Vervolgens schudde ze het kleed uit de vouwen, pakte het aan twee hoeken beet en zwaaide het met kracht over de tafel de lucht in. Zoo wilde ze het dan, terwijl ze het weer naar zich toe haalde, op de tafel laten neerkomen. Maar ze was veel te ruw geweest. Het tafelkleed had het koperen keteltje op het spiritusstel geraakt en toen ze het naar zich toe haalde, trok ze alles onderstboven. Het keteltje rolde onder de tafel, het brandende stel gleed langs het wiegekleed omlaag en dadelijk kwam er een groote vlam.

„O Moeder, Moeder, help, help,” gilte Tini, terwijl ze de kamerdeur openrukte.

Een seconde had Zus met groote verschrikte oogen de vlam aangestaard. Toen sprong zij op. Overal heen rolden de knickers uit haar schort. Er begonnen al rookwolken te kringelen. In wilde haast holde ze de gang in. Tegen Moeder aan, die hard kwam aanloopen. Moe vloog naar de wieg, maar door de groote haast en den rook zag ze Marietjes weggerolde knickers niet, die overal op den grond verspreid lagen. Tweemaal struikelde ze er over en bonsde toen op den vloer neer. Gelukkig kwam Vader juist binnen. Een paar groote stappen en hij stond bij de wieg, nam het schreiende ventje er uit en reikte het aan Moeder over, die intusschen weer opgekrabbeld was. Toen

rukte hij het brandende gordijn af en trapte de vlammen uit, waarna hij het raam openzette om den rook weg te laten trekken.

Het smeulende hoopje gordijnen nam Vader mee naar de keuken. Daar zat Moeder met broertje op haar schoot, bleek en bevend. Marietje stond angstig tegen haar aangedrukt te schreien. Tini durfde niet bij hen

komen, ze zat in de gang vlak achter de voordeur en schreide ook.

„Kom, kom,” kalmeerde vader, „alles is gelukkig nog goed afgelopen. Hier, Moeder, drink eens voor den schrik, Marietje ook, kijk's, wat een mooi glas. Geef broer maar weer hier, hij kan best in zijn wieg, al zijn de gordijnen er af. Moeder gaat vast in haar stoel zitten, Marie raapt haar knickers op, en Tini en vader zorgen, dat het eten op tafel komt. Waar is mijn grootste meisje?”

„In de gang, Vader,” vertelde Marietje, die intusschen al ijverig bezig was haar knickers te verzamelen, „ze durft niet binnenkomen, omdat het haar schuld was.”

„Zóó,” zei Vader kortaf, „ik houd niet van klikken.”

Toen liep hij de gang in.

„Kom, Tini,” sprak hij goedig, maar toch flink, „Vader en Moeder wisten natuurlijk wel, dat je dát niet bedoelde. Vanavond praten we nog wel eens. Help me nu gauw, want ik kan toch niet zonder eten weg. Dek vlug de tafel verder, dan doet Vader het eten op de schalen.” Terwijl trok Vader haar mee naar binnen en verdween toen alleen naar de keuken.

Even blikte Tini schuw naar Moeder op. Deze trok ze naar zich toe en kuste haar.

Dat deed haar weer in tranen uitbarsten. Telkens moest ze haar zakdoek gebruiken, terwijl ze borden,

lepels en vorken op tafel plaatste. Moeder liet haar stil begaan.

Toen 't eten op tafel stond, bad Vader niet zooals gewoonlijk, maar dankte God voor de genadige bewaring van klein broertje. Tini at dien middag aard-appelen met tranen, want die drupten onophoudelijk in haar bord. Geen van allen had veel trek dien middag, ofschoon Vader probeerde nog wat grappes te maken. Alleen kleine broer, die het meest in gevaar geweest was, wist van geen verdriet en at zijn bordje pap net zoo lekker leeg als anders.

Toen 't eten was afgelopen kuste Vader ze ieder apart goedendag en zei nog eens dat ze allen wel heel dankbaar mochten zijn aan den lieven Heer, die voor hen gezorgd had. Nogmaals trok hij Tini naar zich toe en omhelsde haar. Toen sloeg de deur dicht.

VII.

TINI'S BEROUW.

Nog geen half uur was Vader weg of de voordeur ging open en Tante Bets stapte binnen.

„Goeden dag,” begon ze vroolijk tegen Moeder en Tini, die samen in de keuken de vaat omwaschten.

Marietje was een paar boodschappen gaan doen.

„Goeden dag, wat zeggen jullie daar nu van? 'k Vond 't zulk prachtig weer en had zin in een flinke wandeling. Trekt 't heele clubje mee?”

Toen opeens zag ze Tini's behuild gezicht en Moeders ernstig gelaat. „Is er wat gebeurd?” vroeg ze op heel anderen toon.

„Je treft het niet zoo erg best,” zei Moeder. „Ja, de wieg heeft in brand gestaan.”

Tante schrok. „Lag broer er in?” vroeg ze.

„Ja,” zei Moeder, „maar 't is gelukkig goed afge-loopen. Wij stoomden bij hem, omdat hij het zoo op zijn borstje had en Tini heeft 't stel omgetrokken, toen ze 't tafelkleed over de tafel gooide.”

Tante trok de schouders op.

„Mij onbegrijpelijk,” zei ze. Toen schertsend tot Tini: „Heb jij zoo'n kracht, dat het tafelkleed tot bij de wieg wappert?”

Die goed bedoelde vraag bracht Tini's tranen, die nog erg hoog zaten, weer te voorschijn.

Tante keek Moeder eens aan. „Heeft ze een standje gehad?” vroeg ze.

„Nee,” zei Moeder, „een standje heeft ze niet gehad. Ze is vanzelf al genoeg gestraft, dunkt me. Maar ze heeft verdriet, omdat ze eigenlijk uit boosheid zoo ruw deed. Ze moest ophouden met lezen, om de tafel te dekken.”

Tante was er bij gaan zitten. Nu sloot ze Tini in haar armen.

„Arm kind,” zei ze. „Of ik goed zag, toen ik bang was, dat het boek je de baas zou worden.”

Nu keek Moeder verwonderd.

Tante zag het wel. „Zal ik Moeder nu maar alles vertellen?” vroeg ze aan Tini.

Ja, knikte Tini. Eigenlijk was 't nu maar goed, dat Moeder alles wist.

Toen vertelde Tante 't in 't kort aan Moeder. Van dien morgen in den tuin bij Oma en dien eersten avond thuis. En hoe Tini beloofd had haar best te zullen doen. „Dat was toch wel echt gemeend, geloof ik,” eindigde ze.

„Ja heusch, Tante,” zei Tini. En half snikkend voegde ze er bij: „'k Heb toch gebeden ook.”

„En nu is dat gebed niet verhoord, wil je zeggen,” antwoordde Tante. „Maar dat is niet mogelijk, lieve kind. Dat ligt aan joul Méénde je wel, wat je vroeg?”

Tini keek vreemd op.

Hoe kon Tante dat nu zeggen?

„Heb je geen oogenblik om je gebed gedacht, toen je boos was?” vervolgde Tante.

„Ja,” zei Tini zacht. „Toen Moeder me waarschuwde.” Ze begreep Tante nu wel een beetje.

Ze had den Heere gevraagd of Hij haar gehoorzaam wilde maken. En toen Moeder haar waarschuwde, was

dat gebed opeens in haar gedachten gekomen. Toen had een stemmetje daarbinnen gezegd: Je mag niet zoo doen. Dat was Gods waarschuwing geweest. Maar daar had ze ook niet naar geluisterd en had toch haar eigen zin gedaan. Als ze nu weer zei haar best te zullen doen, zou Moeder haar dan nog gelooven?

Moeder zag wel, dat er veel in Tini's hoofdje omging. En ze zei, zoo echt lief als alleen een Moeder dat kan: „Je hebt er natuurlijk veel spijt van. En je wilt weer opnieuw je best gaan doen. En opnieuw gaan bidden. Vader en Moeder zullen ook om kracht voor je vragen aan den lieven Heer. En Tante Bets ook, denk ik. Als 't gebeurde van vanmiddag je geleerd heeft je kracht bij God te zoeken voortaan, heb ik er alles, wat er vanmiddag gebeurd is, wel voor over.

Ga nu je gezicht eens een beetje wasschen. Marietje zal wel gauw met haar boodschappen thuis komen. En dan gaan jullie samen met Tante Bets wandelen. Moeder blijft nu liever rustig thuis. Maar jou zal de wandeling wel wat opknappen. Dat aldoor huilen is niet goed voor je.”

Tini sprak niet tegen. Ze was wel liever bij Moeder gebleven, maar wist toch, dat ze beter deed te gehoorzamen. En werkelijk gevoelde ze zich veel prettiger toen ze thuis kwam. Maar die wieg zonder gordijnen, was toch erg naar. Ze moest er telkens naar kijken.

Moeder merkte het wel. „Ik zal er heel gauw nieuwe om maken,” beloofde ze troostend.

Toen ze 's avonds naar bed ging en Vader een nachtkus gaf, zei hij zacht, zóó dat zij alleen het hooren kon: „Moeder heeft me alles verteld. Ook dat je opnieuw wilt gaan strijden tegen het booze dat in je hartje is. Je moet God maar om kracht vragen, kindje, dan zal Hij zeker helpen.”

Tini heeft Vaders raad opgevolgd. En ondervonden, dat God de kinderen helpt, die hunne kracht bij Hem zoeken.

